

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

458. SESJA PLENARNA W DNIACH 16 I 17 GRUDNIA 2009 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych

COM(2009) 31 wersja ostateczna/2 – 2009/0006 (COD)

(2010/C 255/06)

Sprawozdawca: **Claudio CAPPELLINI**

Dnia 27 lutego 2009 r. Rada Unii Europejskiej, działając na podstawie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych

COM(2009) 31 wersja ostateczna/2 – 2009/0006(COD).

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 17 listopada 2009 r. Sprawozdawcą był Claudio CAPPELLINI.

Na 458. sesji plenarnej w dniach 16–17 grudnia 2009 r. (posiedzenie z 16 grudnia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny 160 głosami – 1 osoba wstrzymała się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES popiera inicjatywę Komisji Europejskiej dotyczącą nazewnictwa i etykietowania wyrobów włókienniczych, która może stanowić ważny krok w kierunku ulepszenia procesów innowacji

i rozwiązań społecznych w przemyśle włókienniczym UE, a także zwiększenia świadomości i poziomu wiedzy konsumentów europejskich, zwłaszcza w okresie kryzysu. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny podkreśla, że sektor ten musi pilnie opracować spójne i zintegrowane strategie polityczne, w tym

w zakresie etykietowania, pozwalające uzyskać przewagę konkurencyjną – o czym wspominał już w swych wcześniejszych opiniach i raportach informacyjnych dotyczących przyszłości przemysłu włókienniczego (1).

1.2 Komitet z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia i popiera postanowienia art. 4 w sprawie stosowania krajowych ram prawnych odnośnie do pochodzenia produktu i przepisów w zakresie konkurencji.

1.3 EKES wzywa Komisję Europejską i zainteresowane strony do monitorowania wpływu proponowanego rozporządzenia na:

- europejski program badań strategicznych w zakresie opracowywania i wdrażania nowych włókien oraz innowacyjnych wyrobów włókienniczych, a także w zakresie przejrzystości;
- uproszczenia obowiązujących ram prawnych z potencjalnie korzystnym skutkiem dla podmiotów prywatnych i organów administracji publicznej na szczeblu unijnym, krajowym i regionalnym;
- udoskonalenia obowiązujących ram regulacyjnych i zwiększenia ich spójności (2).

1.4 EKES potwierdza znaczenie dostarczania konsumentom jasnych, obszernych i pełnych informacji na temat produktu, zwłaszcza w przypadku wyrobów włókienniczych, oraz popiera inicjatywę Komisji zmierzającą do uproszczenia procedur i obniżenia kosztów związanych obecnie z transpozycją dyrektywy.

1.5 EKES opowiada się za regularnym udziałem podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, szerszej reprezentacji partnerów społecznych działających w przemyśle włókienniczym oraz podmiotów instytucjonalnych w Komitecie ds. Nazewnictwa i Etykietowania Wyrobów Włókienniczych (art. 20 wniosku dotyczącego rozporządzenia). Należy także rozważyć wprowadzenie regularnego przeglądu rozporządzenia, aby uzyskać przewagę konkurencyjną na scenie międzynarodowej w zakresie etykietowania i norm dla wyrobów włókienniczych (zob. rynki dla przemysłu

włókienniczego UE (3)). Po wejściu w życie rozporządzenia dokonanie jego przeglądu z udziałem większej ilości zainteresowanych stron mogłoby także ułatwić otwartą debatę nad większością problemów zdrowotnych (np. alergie, współczynniki jonizacji) związanych z wyrobami włókienniczymi, które nie są powiązane z samymi włóknami, ale z substancjami chemicznymi wprowadzanymi w łańcuchu produkcji np. w celu barwienia i zmiękczenia lub z mechanicznymi procesami, takimi jak czesanie czy zgrzeblanie.

1.6 EKES proponuje, jako element towarzyszący bezpośrednio wdrażaniu omawianego rozporządzenia, ukierunkowaną kampanię informacyjną poświęconą nazewnictwu i etykietowaniu wyrobów włókienniczych oraz przeprowadzenie badań sektorowych w partnerstwie z organizacjami reprezentującymi MŚP, ośrodkami badawczymi, konsumentami i producentami z sektora włókienniczego. Podmioty te mogłyby odegrać istotną rolę w zwiększaniu znaczenia włókien i produktów wytwarzanych zgodnie z ideą rozwoju zrównoważonego oraz w lepszym uświadamianiu potencjału rynku.

1.7 Inicjatywa ta mogłaby także ułatwić otwartą debatę na temat „nieobowiązkowego” umieszczania na gotowych wyrobach włókienniczych, takich jak ubrania, etykiet zawierających informacje o ich pielęgnacji i czyszczeniu (symbole dotyczące prasowania, prania, wybielania itp.). Podawanie tych informacji jest opcjonalne, ponieważ w UE nie istnieje obowiązek w tym zakresie. Wprowadzenie systemu podobnego do systemu wykorzystywanego przez Ginetex (4) i zgodnego z ISO 3758 lub nawet przyjęcie amerykańskiej normy ASTM D-5489 mogłoby przynieść wartość dodaną, zwłaszcza dla użytkowników końcowych. Zapewni to między innymi, że:

- okres użytkowania wyrobów włókienniczych będzie mógł być dłuższy;
- wyroby nie będą ulegać zniszczeniu i nie będą niszczyły innych wyrobów podczas procesów konserwacji;
- pralnie chemiczne będą mogły mieć jasność co do odpowiedniego traktowania wyrobów;
- wyroby będą mogły zachować swój wygląd;
- będzie można dokonać świadomego wyboru w miejscu sprzedaży, co do tego, czy dany wyrób jest odpowiedni.

Ponadto szerokie stosowanie etykiet dotyczących konserwacji i czyszczenia doprowadzi do zmniejszenia zużycia energii i wody związanego z pielęgnacją wyrobów włókienniczych.

1.8 Wdrożenie takiego rozporządzenia zbliżyłoby także UE do innych podobnych regulacji wykorzystywanych na rynkach krajów trzecich, takich jak USA (5), Japonia (6), Australia (7) itp.

(1) „Przemysł włókienniczy, odzieżowy i obuwniczy jest kluczowym elementem przemysłu wytwórczego w UE-27. Skupia on ok. 250 tys. przedsiębiorstw, generuje obroty rzędu 240 mld euro i wytwarza ok. 4 % całkowitej wartości dodanej całego przemysłu wytwórczego UE-27 (z czego nieomal połowę wytwarza sam sektor włókienniczy). Jest to jedyny sektor w UE, w którym wśród pracowników przeważają kobiety (64,5 %), a zatrudnienie w nim (łącznie 3,2 mln osób) stanowi 9,3 % ogółu zatrudnienia w sektorze wytwórczym UE-27, w czym największy udział ma przemysł odzieżowy (ok. 1,5 mln). UE jest głównym odbiorcą i eksporterem w tym sektorze, a jej udział w rynku światowym wynosi blisko 20 % (dane z 2005 r.)”. CCMI/041 Więcej informacji na temat trendów i kluczowych czynników w przemyśle włókienniczym można znaleźć w raporcie informacyjnym CCMI pod adresem: http://eescregistry.eesc.europa.eu/viewdoc.aspx?doc=%5C%5Ccesppub1%5Ccesp_public%5Cces%5Cccmi%5Cccmi041%5Cpl%5Cces1572-2007_fin_ri_pl.doc.

(2) Jedna z dyrektyw (dyrektywa 96/74/WE), które mają zostać zastąpione rozporządzeniem, została już zastąpiona dyrektywą 2008/121/WE. Jeśli nowe rozporządzenie wejdzie w życie, powinna istnieć spójność między rozporządzeniem i dyrektywą.

(3) 17 KLUCZOWYCH RYNKÓW – Źródło: Euratex

- AZJA: Chiny, Japonia, Indie, Korea Południowa, Tajwan, Indonezja, Pakistan, Tajlandia, Maleszja
- AMERYKA PÓŁNOCNA: USA, Kanada
- AMERYKA ŚRODKOWA: Meksyk
- AMERYKA POŁUDNIOWA: Brazylia, Argentyna, Chile
- OCEANIA: Australia
- AFRYKA: RPA.

(4) GINETEX: *Groupement international d'étiquetage pour l'entretien des textiles* (Międzynarodowe Stowarzyszenie Etykietowania Tekstyliów).

(5) *Care labelling of textile wearing apparel and certain piece goods – 16 CFR Part 423* (Etykietowanie odzieży i obuwia odnośnie ich konserwacji).

(6) Japońska norma przemysłowa dotycząca etykietowania odzieży odnośnie jej konserwacji.

(7) Obowiązująca w Australii i Nowej Zelandii norma etykietowania odzieży odnośnie jej konserwacji: *Australian/New Zealand Standard AS/NZS 1957:1998 – „Textiles - Care labelling”*.

1.9 W sektorze włókienniczym stosuje się tysiące substancji chemicznych wraz z nieokreśloną mieszanką innych dodatkowych substancji, z których niektóre są toksyczne; stosowane są one do barwienia i innych sposobów przetwarzania materiałów. W UE substancje toksyczne są poddawane zapobiegawczej selekcji, likwidacji lub obróbce, zgodnie z przepisami sanitarnymi i przepisami w zakresie ochrony środowiska. EKES proponuje ściśle powiązanie między rozporządzeniem w sprawie etykietowania wyrobów włókienniczych a rozporządzeniem REACH i jego platformą, w celu uproszczenia i przyspieszenia procedur, co pomogłoby uniknąć zbytecznego nagromadzenia.

2. Kontekst

2.1 Podstawę prawną dla przepisów UE dotyczących nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych stanowi art. 95 traktatu WE. Przepisy te mają na celu utworzenie rynku wewnętrznego wyrobów włókienniczych oraz zapewnienie odpowiedniej informacji konsumentom. W latach 70. XX wieku państwa członkowskie uznały za konieczne zharmonizowanie prawodawstwa wspólnotowego w zakresie nazewnictwa włókien tekstylnych. Funkcjonowanie różnych (niezharmonizowanych) nazw włókien tekstylnych w państwach członkowskich UE stanowiłoby techniczną przeszkodę dla wymiany handlowej w ramach rynku wewnętrznego. Oprócz tego ujednoclenie w obrębie rynku wewnętrznego informacji w omawianym zakresie przyczyniłoby się do lepszej ochrony interesów konsumenta.

2.2 W odpowiedzi na istotne wyzwania gospodarcze ostatnich lat przemysł włókienniczy UE przeszedł długi proces restrukturyzacji, modernizacji i postępu technologicznego. Firmy europejskie, zwłaszcza MŚP, poprawiły swoją światową pozycję dzięki skupieniu się na takich czynnikach przewagi konkurencyjnej jak: jakość, wzornictwo, innowacyjność i produkty o wysokiej wartości dodanej. Przemysł krajów UE odgrywa wiodącą rolę w skali światowej, jeśli chodzi o tworzenie nowych produktów, włókiennictwo techniczne i nietkane wyroby włókiennicze wykorzystywane w nowych zastosowaniach, takie jak: geowłókniny, produkty higieniczne, produkty dla przemysłu samochodowego lub sektora medycznego.

2.3 Zgodnie z priorytetami ustalonymi w programie badań strategicznych Europejskiej platformy technologicznej ds. przyszłości przemysłu włókienniczego i odzieżowego, głównym obszarem badań jest tworzenie nowych włókien do specjalnych zastosowań oraz mieszanek włókien na potrzeby innowacyjnych produktów włókienniczych. Innowacyjne włókna na początku łańcucha tworzenia wartości przemysłu tekstylnego są potężnym źródłem nowych produktów, możliwości przetwarzania oraz zastosowania w wielu sektorach na późniejszych etapach tworzenia wartości⁽⁸⁾. W ciągu ostatnich lat liczba wniosków o dodanie nowych nazw włókien do prawodawstwa UE rzeczywiście zwiększyła się i tendencja ta prawdopodobnie się utrwali wraz ze wzrostem innowacyjności europejskiego sektora włókienniczego.

2.4 Wiele różnych – dużych i małych – przedsiębiorstw złożyło wnioski o nowe nazwy włókien Według wskaźników tego sektora ogólnie 90–95 % działalności w zakresie badań i rozwoju nastawione jest na doskonalenie i dalsze rozwijanie istniejących włókien. Mimo iż tylko 5–10 % działań w zakresie badań i rozwoju daje rezultaty w postaci włókna, które wymaga nowej

nazwy rodzajowej, to te nowe włókna generują nierzadko nowe zastosowania i procesy technologiczne w wielu dziedzinach, jak choćby w sektorze odzieżowym, medycznym, w przemyśle i w sektorze ochrony środowiska.

2.5 W ostatnich latach do załączników technicznych dyrektyw dodano osiem nowych włókien poprzez wprowadzenie odpowiednich zmian:

- dyrektywą 97/37/WE⁽⁹⁾ dodano cztery nowe włókna do wykazu nazw włókien (cashgora, liocel, poliamid, aramid);
- dyrektywą 2004/34/WE⁽¹⁰⁾ do wykazu nazw włókien dodano polilaktyd;
- dyrektywą 2006/3/WE⁽¹¹⁾ do wykazu nazw włókien dodano elastomultiester;
- dyrektywą 2007/3/WE⁽¹²⁾ do wykazu nazw włókien dodano elastoolefinę;
- dyrektywą 2009/121/WE⁽¹³⁾ do wykazu nazw włókien dodano melaminę.

2.6 Można się spodziewać, że w najbliższych latach wzrośnie liczba nowych włókien dodawanych do technicznych załączników dyrektywy. Chociaż przedstawiciele przemysłu (BISFA⁽¹⁴⁾) twierdzą, że trudno jest przewidzieć przyszłe tendencje, to zasugerowali, że dwa nowe zastosowania w ciągu roku wydają się realistyczną prognozą⁽¹⁵⁾.

2.7 Omawiany wniosek nie zmienia równowagi politycznej między państwami członkowskimi a UE. Przewiduje się powołanie komitetu, który ma wspomagać Komisję i wydać opinię w sprawie środków wykonawczych zaproponowanych w celu zmiany rozporządzenia, zgodnie z procedurą stosowaną przez komitet regulacyjny z kontrolą. Taki system stosuje się obecnie w wypadku obowiązujących dyrektyw.

2.8 W ostatnich latach w wyniku doświadczeń związanych z regularnymi zmianami technicznymi dokonywanymi w celu wprowadzenia nazw nowych włókien do obowiązujących dyrektyw pojawiła się koncepcja zmiany przepisów dotyczących nazewnictwa wyrobów włókienniczych. Zmianę prawodawstwa UE w zakresie nazewnictwa włókien tekstylnych i etykietowania wyrobów włókienniczych⁽¹⁶⁾ zapowiedziano w 2006 r. w dokumencie pt. „Pierwsze sprawozdanie z realizacji strategii uproszczenia otoczenia regulacyjnego”⁽¹⁷⁾. Plany te zostały włączone do programu legislacyjnego i programu prac Komisji na 2008 r.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 169 z 27.6.1997, s. 74.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 89 z 26.3.2004, s. 35.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 5 z 10.1.2006, s. 14.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 28 z 3.2.2007, s. 12.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 242 z 15.9.2009, s. 13.

⁽¹⁴⁾ BISFA: International Bureau for the Standardisation of Man-Made Fibres.

⁽¹⁵⁾ Źródło: *Impact Assessment Report on Simplification of EU legislation in the field of textile names and labelling*.

⁽¹⁶⁾ Dyrektywy 96/74/WE (ze zmianami), 96/73/WE (ze zmianami) i 73/44/EWG.

⁽¹⁷⁾ COM(2006) 690 wersja ostateczna.

⁽⁸⁾ Zob.: *Strategic Research Agenda of the European Technology Platform for the Future of Textiles and Clothing* (Program badań strategicznych europejskiej platformy technologicznej ds. przyszłości przemysłu włókienniczego i odzieżowego).

2.9 Zmiana ta miałaby na celu:

- uproszczenie obowiązujących ram prawnych z potencjalnie korzystnym skutkiem dla podmiotów prywatnych i organów administracji publicznej; zmiana przepisów miałaby więc przyspieszyć wprowadzanie i udostępnianie nowych włókien;
- uproszczenie i udoskonalenie obowiązujących ram regulacyjnych w zakresie opracowywania i wdrażania nowych włókien;
- sprzyjanie innowacyjności w przemyśle włókienniczym i odzieżowym oraz skrócenie okresu, po którym innowacyjne wyroby staną się dostępne dla użytkowników włókien i konsumentów;
- zwiększenie przejrzystości procesu;
- wprowadzanie nowych pozycji do wykazu zharmonizowanych nazw włókien;
- wprowadzenie większej elastyczności pozwalającej dostosowywać przepisy do potrzeb wynikających z przewidywanego postępu technologicznego w przemyśle włókienniczym.

2.10 Zmiana nie ma na celu rozszerzenia prawodawstwa UE na inne wymogi w zakresie etykietowania, wykraczające poza skład włókien oraz harmonizację nazw włókien tekstylnych, które regulują przepisy obowiązujących dyrektyw.

3. Proces konsultacji w sprawie zmiany dyrektywy

3.1 Z uwagi na ograniczony zakres omawianej zmiany przeprowadzono ukierunkowane konsultacje z zainteresowanymi stronami. W procesie konsultacji uczestniczyli: stowarzyszenia branżowe i detaliczne, związki zawodowe, organizacje konsumenckie, europejskie organy normalizacyjne, a także organy administracji krajowej.

3.2 Zwrócono się do zainteresowanych stron i przedstawicieli państw członkowskich o przedstawienie w okresie od stycznia do sierpnia 2008 r. ich poglądów, uwag i propozycji w ramach posiedzeń organizowanych przez służby Komisję oraz drogą pisemną.

3.3 Wyniki owych ukierunkowanych konsultacji z zainteresowanymi stronami można podsumować następująco:

- wprowadzenie nazw nowych włókien do prawodawstwa UE jest istotne dla stymulowania innowacyjności w przemyśle europejskim oraz z dla informowania konsumentów;
- znaczenie polityczne technicznych zmian w prawodawstwie dotyczącym nazewnictwa wyrobów włókienniczych nie uzasadnia złożonych procedur i kosztów, jakie wiążą się z transpozycją dyrektywy, a zatem
- należy zastosować prostsze rozwiązanie legislacyjne.

3.4 Wyniki procesu konsultacji zamieszczono w sprawozdaniu z oceny skutków i towarzyszących mu załącznikach.

4. Ocena skutków regulacji

4.1 W oparciu o wyniki konsultacji z zainteresowanymi stronami i opracowanie pt. „Simplification of EU legislation in the field of Textile Names and Labelling – an Impact Assessment of policy options”⁽¹⁸⁾ („Uproszczenie prawodawstwa unijnego w zakresie nazewnictwa i etykietowania włókien tekstylnych – ocena skutków alternatywnych opcji politycznych”) Komisja przeprowadziła ocenę skutków różnych wariantów strategicznych pozwalających osiągnąć określone powyżej cele.

4.2 Rada ds. Oceny Skutków (organ Komisji Europejskiej) dokonała oceny opracowanego przez właściwą służbę projektu sprawozdania z oceny skutków, który następnie zatwierdziła z zastrzeżeniem pewnych poprawek⁽¹⁹⁾.

4.3 Analiza i porównanie poszczególnych wariantów i ich skutków prowadzi do następujących wniosków:

- Potencjalnie korzystne może być zamieszczenie wytycznych co do zawartości dokumentacji wnioskowej i zezwolenie laboratorium na udzielanie przedsiębiorstwom pomocy w opracowaniu dokumentacji, o ile składane wnioski będą dzięki temu w większym stopniu odpowiadać wymogom stawianym przez służby Komisji. Może to przynieść znaczną oszczędność czasu zarówno dla przemysłu, jak i władz publicznych.
- Dla przemysłu największe korzyści wynikają ze skrócenia czasu między złożeniem wniosku w sprawie nazwy nowego włókna a chwilą, w której włókno może zostać wprowadzone do obrotu pod nową nazwą. To z kolei przekłada się na redukcję kosztów administracyjnych i przyspieszenie realizacji dochodów ze sprzedaży danego włókna.
- Dla władz państw członkowskich największe korzyści wynikają z faktu zastąpienia dyrektywy rozporządzeniem, oznaczającego brak konieczności transponowania zmian do ustawodawstwa krajowego. Może to przynieść znaczne oszczędności kosztów ponoszonych przez państwa członkowskie.
- Konsumentom zmiana gwarantuje nieprzerwaną pewność co do posiadania przez dane włókna określonych własności. Konsument może też odnieść dodatkową korzyść w postaci wcześniejszego pojawienia się nowych włókien w sprzedaży.

5. Ogólne cele

5.1 Omawiane rozporządzenie powinno sprzyjać praktycznemu krzewieniu badań i rozwoju, innowacji i technologii, tworzeniu partnerstw między administracją publiczną szczebla unijnego, krajowego czy regionalnego a ośrodkami badawczymi, doskonaleniu istniejących umiejętności szkoleniowych i technicznych,

⁽¹⁸⁾ Opracowanie można pobrać ze strony http://ec.europa.eu/enterprise/textile/documents/dir2008_0121_study.pdf.

⁽¹⁹⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=SEC:2009:0091:FIN:EN:PDF>.

wprowadzeniu na rynek wewnętrzny oraz na rynki krajów trzecich⁽²⁰⁾ produktów o znacznej wartości dodanej oraz zapewnieniu zrównoważonego rozwoju i modeli konsumpcji.

5.2 Omawiane rozporządzenie powinno także stanowić cenny wkład w:

- tworzenie wartości dodanej przemysłu włókienniczego i sektorów pokrewnych, zwiększanie zasobów praktycznej wiedzy w UE oraz generowanie wzrostu gospodarczego;
- zapewnienie większej przejrzystości dla konsumentów oraz kształtowanie nowych modeli konsumpcji;
- zwiększenie udziału społeczeństwa obywatelskiego w monitorowaniu tego rozporządzenia.

6. Cele szczegółowe

6.1 Nazwa włókna powinna w jak największym stopniu informować o tym, czym to włókno jest, w przeciwieństwie do regulacji Stanów Zjednoczonych, która oparta jest na innym podejściu⁽²¹⁾. Ta specyfikacja jest zgodna z metodologią BISFY, nakazującą podawanie w nazwie rodzajowej informacji o budowie chemicznej podstawowej jednostki monomerycznej polimeru włókna lub dodatkowo informacji o głównych unikalnych właściwościach włókna lub o zastosowanym procesie technologicznym.

6.2 Informacja na etykiecie powinna być prawdziwa, choć w rozporządzeniu nie ma jasności co do kwestii pominięć – w niektórych artykułach nie wymaga się podania pełnej informacji na etykiecie, np. w art. 9 (wyroby włókiennicze składające się z wielu włókien) można podać albo pełną informację albo podać nazwę włókna o zawartości stanowiącej co najmniej 85 % całkowitej masy tego wyrobu. Wprawdzie podana informacja będzie odpowiadała prawdzie, to jednak nie będzie ona pełna, gdy w odniesieniu do danego wyrobu wybierze się opcję (a) lub (b). Jeśli więc informacja na etykiecie ma być prawdziwa i pełna, to należałoby podać także rodzaj włókna wykorzystanego w pozostałych 15 %.

6.3 Zgodnie z pierwszym, drugim, trzecim i szóstym wyliczeniem w załączniku II proponowanego rozporządzenia, należy podać wszystkie cechy przedstawione przez producenta.

6.4 Jeśli chodzi o koszty i ograniczenia czasowe, szacowane ograniczenia czasowe są następujące (ale nie uwzględniają czasu poświęconego na przygotowania przez wnioskodawcę, który to czas jest uzależniony od jego tempa przygotowań)⁽²²⁾:

- ocena wniosku: 1–3 miesiące;
- zebranie grupy roboczej: 3 miesiące;
- testy we wspólnym ośrodku badawczym i próby pierścieniowe: 6–9 miesięcy;
- sprawozdanie z analizy technicznej: 1–3 miesięcy;
- projekt wniosku: 1–3 miesięcy;
- zmiana rozporządzenia: 6–12 miesięcy.

6.5 Przeanalizowano dwa scenariusze oszczędności kosztów dla przemysłu – scenariusz wysokich i niskich kosztów z określoną górną i dolną granicą, lecz ostatecznie skala oszczędności może wynosić od 47,5 tys. EUR do 600 tys. EUR na wniosek. Ponieważ wprowadzenie danego włókna na rynek 6–21 miesięcy później oznacza również opóźnienie czy wręcz stratę dochodu, wzięto pod uwagę także potencjalne korzyści związane z uniknięciem takiego opóźnienia. Wynosiłyby one od 2 tys. EUR od 3,5 tys. EUR. 25 % oszczędności na kosztach związanych z testami we wspólnym ośrodku badawczym potraktowano jako oszczędności na kosztach dla władz publicznych – w ich wyniku koszty zmniejszyłyby się o około 75 tys. EUR do 100 tys. EUR na dane włókno⁽²³⁾.

6.6 Przy szybkim wprowadzaniu na rynek nowych włókien, czas przeznaczony na poszczególne etapy oceny i zatwierdzenia niedawnych wniosków (z ostatnich 5 lat) w najlepszym przypadku wyniósł 36 miesięcy, a w najgorszym 66 miesięcy. Tymczasem dzięki nowemu rozporządzeniu szacuje się, że procedura ta będzie trwać od 18 do 33 miesięcy. To oznacza, że w najlepszym i w najgorszym przypadku szacunkowy niezbędny czas skróci się o połowę⁽²³⁾.

Bruksela, 16 grudnia 2009 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI

⁽²⁰⁾ Trzeba pamiętać, że eksporterzy wyrobów włókienniczych z UE, próbując dotrzeć na rynki krajów trzecich, często zmagają się z silnymi barierami pozataryfowymi. Mowa tu o wymogach lub praktykach dotyczących oznaczania, etykietowania, opisu bądź składu produktu, które są dyskryminujące w porównaniu do zasad odnoszących się do lokalnych towarów.

⁽²¹⁾ Źródło: *Rules and regulations under the textile fiber products identification act* – 16 CFR Part 303.

⁽²²⁾ BISFA: International Bureau for the Standardisation of Man-Made Fibres (Międzynarodowy Urząd Normalizacji Włókien Syntetycznych).

⁽²³⁾ Źródło: *Impact Assessment Report on Simplification of EU legislation in the field of textile names and labelling*.